

Kocsis Erika

Élet vörös árnyalattal

Ajánló

Kocsis Erika első versével kicsit több, mint két éve találkoztam össze az egyik legismertebb közösségi oldalon egy „közös ismerősünk megosztásában”.

A hatás nem maradt el: meg akartam tudni ki az a személy, aki a verset írta, sőt ennél többet és még többet szerettem volna róla megtudni. Azóta egyre jobban ismerem meg őt, és ma már bátran jelent(het)em ki, hogy a verselési stílusa senkiéhez nem hasonló; valószínűsítem azt is, hogy a tehetségével arányos – a költészet irányába mutatott – alázata, tanulási vágya szép lassan rásegíti arra, hogy meg- és felismerje képességeit, majd meg is valósítsa – ami talán minden más verset író ember titkos, vagy vállalt vágya is – önmagát.

Sokszor hangoztatom, bárhol akad erre hallgatóság, hogy a kortárs költészet él. Napjaink versírói éltetik. Erika is élteti. Erika, aki mint gyermek (Anyám hangja), mint anya (Édes rabság), mint nő (Tündér-vágy) teszi közzé az érdeklődők örömeire verseit.

Ez a kötet egy alanyi költő kötete. Helyet kap benne sok érzelem, de pozitív és negatív értelemben is. A versek olvasása közben az olvasó tanúvá válik; a szerelem, a szeretet, a harag, a kétség, az öröm, a boldogság, és a csalódás tanújává.

Kinek ajánlanám ezt a kötetet, ha erre jogosultságom lenne? Fiataloknak, akik folyton szörföznek érzelmeik hullámain, és már érettebbeknek is, akik a nyugalmat, és a gondolkozást szeretik.

Kocsis Erika megérkezett, és minden bizonnyal helyet kapott korunk költészeti színpadán, hogy egy nagy sóhaj után a nézők elé álljon, és megjelenítse az érzéseket már-már meztelen-szabadon, vagy a rímek, a dalamok ruhájába öltöztetve.

A fenti soraim után, már nem maradt más dolgom, mint fellapozásra ajánlani ezt a verses kötetet, és nem megfélelkezve barátomról, támogatómról, Erikáról... sikeres életpályát, beteljesült álmokat kívánni neki. Találja meg minden olvasó a versek által önmagát, ahogyan kezdetben a szerző, amikor a sorokat, majd a verseket papírra vetette.

Kellemes időöltést kívánok mindenkinek szeretettel!

Herczog Gyuláné Pilla

(Az ARSok Költészeti Klub művészeti vezetője)

*

Kedves Barátném kért, írjak könyvéhez ajánlót. Örültem, de félttem is – ismerem, szeretem, tán elfogult is vagyok vele. Aztán olvasni kezdtem a verseket.

Egy másik ember jött elé, lehajtott fejjel, szemében valami nagy fájdalommal, idegen pillantással, ijedt kislány volt, aztán érett nő, majd egy pillanatra öregasszony.

Érzés-rapszódia versében így vall:

„s ha megszületek e világra újra és újra,

ő lennék én: a szerelem;

Földön, a mennyben és a pokolban.”

Episztola egy barátság margójára (Hegy, vagy szél)

Levelem vigye galamb,
szárguldjon oly' hevesen,
időben érjen hozzád minden üzenetem.
Nem tudom megölelni válladat,
nem tudom felemelni álladat
– messze vagy,
ne hajtsd le fejed,
ne a köveket rugdosd,
levelem olvasd, a barátság tollával írtam.

Bár tudnám soraimat fejedbe szögelni.
Ember vagy. Mérlegem csak ennyi.
Nekem elég, ha bőröd
szeretetem mérlegére tapad
– nincs rajta szurok,
feltétel nélkül fogad.

Az enyém vagy.
E barátság színpadán állsz,
nekem szavalsz és zenélsz...
hallgatlak, figyelek, míg int a sűgő:
Cserét!

Akkor tapsolsz és örülsz velem,
nevetünk harsányan az olcsó díszleten,
s hogy a virágot ki kapja előadás után,
már mindegy... bárhogy... öröm...
tied... enyém... megköszönöm.

Galambom, szárítsd fel könnyeid,
papírom váljon kenetté, gyógyírrá.
Nem kell üzennie. Elég, ha gondol rám.
Nem megy több levél.
Hegyeket ráz a szél...
Csak ő tudja sorsa melyiktől, s mit remél.